

ADNOTATIONES AD LIBANII ORATIONUM EDITIONEM FOERSTERIANAM

Libanii vita 15 (p. 7, 23) τῶν δὲ μετὰ ταῦτα βασιλέων καὶ τῶν ἀξιωματῶν, τὸν γὰρ τῆς αὐλῆς ἑπαρχὸν μέχρι προσηγορίας ἔχειν ἐκέλευον, οὐκ ἀπεδέξατο φήσας τὸν σοφιστὴν εἶναι μείζονα. καὶ τοῦτό ἐστιν οὐκ ὀλίγος ἔπαινος, ὅτι δόξης ἐλάττων ἀνὴρ μόνῃς ἥττητο τῆς περὶ τοὺς λόγους, τὴν δὲ ἄλλην δημῶδη καὶ βάνουσον ὑπελάμβανεν. Felix est Foersteri emendatio ἀπεδέξατο pro ἐπεδείξατο. Idem paullo ante τὸ coniecit pro τὸν; si recte, scripserim τὸ — ἐπάρχου (scil. ἀξίωμα). Sed vix sanum videtur ἐλάττων, sententia enim aperte postulat ὅτι δόξης κρείττων (vel κρείττων ὦν) ἀνὴρ μόνῃς ἥττητο τῆς περὶ τοῦ λόγου, aut lenius quod redit eodem: ὅτι δόξης <οὐκ> ἐλάττων κτέ.

Oratio I § 3 (p. 81, 8) ὥστε ὁ πατὴρ οὐμὸς ἀδελφὰς ἐπιγάμους ἐλεοῦμενος ἔτρεφε. Amat Libanius verborum formas medias usurpare pro activis. Sic. v. c. Or. XI § 120 (p. 475, 4) ὥσπερ δὲ τὸ μέτρον τῆς πόλεως ἐπὶ μείζον ἐξῆγεν οὕτω καὶ τοὺς τῆς ἀρχῆς ὄρους ἐπὶ πλεῖον ἔτεινεν, ὥσπερ ἠϋξημένῳ σώματι μείζω χιτῶνα ὑφαινόμενος et ibidem loco iniuria sollicitato a Cobeto § 122 (p. 476, 1) εἴ τις ἐπαναγκάζοιτο (scil. αὐτόν).

Or. I § 3 (p. 81, 11) ἡ τελευταῖα συνῆθη νόσῳ δύο προμάχοις τὴν βουλὴν παραδόντι, οἷν δὲ μὲν ἐπ' ἀρχῇ κατέλυσε τὸν βίον, ὃ δὲ ἀρχὴν ἀπωσάμενος. Quia Libanius Atticorum exemplo dualis est amantissimus, non spernenda videtur codicis Laurentiani LVII 20 (alibi est v. l.) lectio duosin προμάχοιν. Cf. v. c. τούτοιιν — ἐκατέραν ταῖν ψήφοιν (p. 79, 5); τοῖν θείοιν τοῖν ἐμοῖν (p. 87, 6); τοῖν θείοιν (p. 87, 13); δυοῖν δὲ ἐπιθυμίαιν μαχομέναιν (p. 88, 15 sq.) etc.

Or. I § 4 (p. 82, 3). Perspicuitatis causa distinguatur: παῖδα, φιλούσης.

Or. I § 6 (p. 83, 9). Receptam oportuit certam M. Schmidtii correctionem ὀρθῶς ἄν εἴη<ν> τεθεικῶς.

Or. I § 8 (p. 84, 3) ἀλλ' ὁπότε μὲν ἀφωσιούμην, φοιτᾶν κτέ. Nusquam non Libanius Atticorum exemplo ὁπότε quoties coniungit cum optativo, quocirca procul dubio corrigendum est ἀφοσιούμην. In cod. Barbarino II 41 est ἀφοσιούμην.

Ibidem l. 7 χρώμενος δὲ τοῖς οὖσιν, εἰδώλοισι γέ τισι σοφιστῶν, ὡσπερ οἱ τοῖς ἐκ κριθῶν ἄρτοις ἀπορία γε τοῦ βελτίονος. Aliter sed ex eodem fonte nostrates: 13 'Bij gebrek aan roggebrood eet men korsten van pasteien'.

Ibidem (p. 84, 13) μνήμη τὰ τῶν παλαιῶν ἐκτύμην συνῶν ἀνδρὶ μνημονικωτάτῳ τε καὶ οἴῳ τῶν παρ' ἐκείνοις καλῶν ἐμπείρους ἀπεργάζεσθαι νέους. καὶ οὕτω δὴ τι αὐτῷ προσεκέιμην ἀκριβῶς, ὥστ' οὐδ' ἀπαλλαττομένου τῶν νέων ἀπηλλαττόμην (scil. αὐτοῦ), ἀλλὰ καὶ δι' ἀγορᾶς † ἐν χερσίν τε ἡ βίβλος, καὶ ἔδει τι τὸν ἄνδρα καὶ πρὸς ἀνάγκην λέγειν, ἦν ἐν τῷ παραχρήμα μὲν δῆλος ἦν δυσχεραίνων, χρόνοις δ' ἐν ὑστέροις ἐπῆνει. Procul dubio post ἀγορᾶς hiat oratio, sed neutiquam satisfacit, quod proposuit editor, ἦειν, ita enim deest necessarium μετ' αὐτοῦ. Fortasse excidit εἰπόμην.

Or. I § 9 πέντε ταῦτα ἔτη ἦν ἀπάσης μοι τῆς ψυχῆς ἐκέισε τετραμμένης, καὶ συνέπραττεν ὁ δαίμων οὐδενὶ νοσήματι τὸν δρόμον ὑποσκελίζων, ἐπεὶ καὶ ὁ προσέπεσε τῇ κεφαλῇ — ἦν δὲ τοιόνδε· ἐν (recte σὺν emendavit Gasda) τοῖς Ἀχαρνέουσι κτέ. Nihil est in sequentibus unde mente suppleas sententiam omissam post verba ἐπεὶ καί, itaque improbabilis est aposiopesis, et vix dubito quin in mendo cubent ea vocabula, quae certa coniectura restituere nequeo. Aptum foret εἶ γε μὴ ᾧ προσέπεσε τῇ κεφαλῇ, sed et alia proponi possunt. Cf. p. 86, 1.

Ibidem (p. 85, 5) ὁ δὲ ἥλιος οὕτω παχέσιν ἐκέκρυπτο νέφεσιν, ὥστ' ἤδη τινὰ νύκτα ἐκείνην τὴν ἡμέραν προσειπεῖν. Deest necessaria particula condicionalis, facillime sic restituenda ὥστ' ἤδη τιν' ἄ<ν> νύκτα, nisi forte mavis τὴν ἡμέραν <ἄν> προσειπεῖν.

Or. I § 15 (p. 89, 1 sq.) τυχῶν τοῦ Ποσειδῶνος. Recte scriptum est glossema codicum quorundam εὐμενοῦς. Praeter Aesch. Suppl. 148 K. et Aristid. I 172, 11 D. allatos ab editore cf. ipsum Libanium Or. VI § 2 (p. 355) οὐ τυγχάνειν οἴεται τῆς Τύχης.

Or. I § 20 (p. 92, 6) receptam oportuit lectionem οἶσε -

σθαί pro εἶσεσθαι et § 21 (l. 13) certam Foersteri correctionem ἀγώνων, ἐφ' οὗς (pro οἷς) ἔρχεται Ἄρης. Cum eodem § 25 (p. 95, 8) deleverim in verbis ἡμᾶς δὲ ἡ τοῦ τι δεῖν πείσεσθαι τῶν ἀηδεστέρων ἐλπίς voculam δεῖν, quae fieri potest ut nata sit e glossemate δεινόν.

Or. I § 27 (p. 96, 22) ἐν πολίταις γὰρ αὐ δεξιοῖς καὶ περὶ σοφίαν διατρίβουσι μέλλων δεῖξιν τὰ Ἀθήνηθεν ἀγωνίσματα νεανίσκος εὐλαβῆς τε καὶ τοιούτων ἄθλων ἄγευστος εἰκότως ἐδεύειν. Reiske aut deleri aut in πάνυ mutari iussit αὐ. Si quid mutandum (saepius enim hac vocula insolentius utitur noster), correxerim γὰρ δὴ, quae lectio etiam infra § 63 commendabilis, ubi legitur τὸν γὰρ αὐ νόμον οὐκ ἔαν κεναῖς αἰτίας ὑβρίζειν, Reiske vero item αὐ cancellandum duxit. Suspecta eadem particula § 131 καὶ ἐγὼ μὲν οὐκ εἶχον, ὅ τι αὐ τοῦτό ἐστιν, ubi codd. LV omittunt et denuo δὴ aptum est.

Or. I § 28 (p. 97, 7) πρὸς μὲν τῆς ὁδοῦ τὸ μήκος, οἶμαι, κατώκνου, ἐνίκα δὲ ὅμως ἡ φιλία τὸν ὄκνον, καὶ ἅμα ἐνενόουν, ὡς εἶ του φαινοίμην ἐν συνουσίαις ἐπιδεῆς, ἐκ τῆς αὐθις ἐπὶ ταῦτα πορείας ἀπολογησόμενος. Pro participio, in quo omnes libri conspirant (ἀπολογησάμενος L), editor de suo edidit ἀπολογησομαι. At nescio an participium fut. defendi possit nota locutione: οὕτως ἔχειν τὴν γνώμην, ὡς cum part. fut. Sed de ipso verbo quod obscuram reddit sententiam dubito, nec displicet mihi Ferrariensis ed. lectio ἀποληψόμενος, scil. *quod deest*.

Or. I § 38 (p. 97, 21). διαβάντες δὲ τοῦ Πόντου τὸν αὐχένα, καθ' ὃν πάλα ποτὲ τὴν ἰὼ λόγος ἐν εἶδει βοός, scil. διαβῆναι. Nihil opus Reiskii coniectura διανήξασθαι.

Or. I § 35 (p. 100, 18) δ μὲν δὴ σεμνὸς σεμνῶς εἰστήκει. Procul dubio imitando Libanius expressit tragici nescio cuius locum hodie deperditum. Passim enim talia occurrunt in tragoedia graeca.

Or. I § 42 (p. 104, 20) τῆς τοίνυν πόλεως τοσοῦτω μειζόνως τὰμὰ ἐλομένης, ὅσπερ μάλλον ἑώρα τῶν δικαίων ἀποστερούμενον, κτέ. Noli existimare periisse pronomen με, multo enim durius μοι omissum est § 271 (p. 199, 4) καὶ λέγων ταῦτα σὺν τὴν τε τὸ πλέον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς οὐκ ὀλίγον ἀνήλiske, καὶ εἶ τῷ διακωλυθείῃ, ζημία τοῦτο ἦν. Cf. etiam § 48 (p. 107, 9) πρεσβείαις παρ' ἑαυτοῦς ἐκάλουν (scil. με) ἅπανιν ἐπαίνοις ἐν ψηφίσμασι χρώμενοι.

Or. I § 52 (p. 109, 3) τῶν δ' εἶ τις ἤρετο ὄντινούν, ὅτῳ μεγίστῳ καλλωπίζοιτο ἢ πόλις, τὰς ἐμὰς ἦν ἐν αὐτῇ διατριβὰς

ἀκούσαι. Pro τῶν, quod sane ineptum, parum probabiliter Foerster coniecit πολιτῶν. Legendum τῶν δ' <ἐκεῖ> εἴ τις ἤρετο κτέ.

Or. I § 66 (p. 115, 2) ἀνὴρ εἰς ὅτι ὀρμήσειεν ἀπαύστῳ φιλονεικίᾳ χρώμενος. Flosculus Platonicus ex apol. 21 A, ubi Chaerephon dicitur σφοδρὸς ἐφ' ὅτι ὀρμήσειε. — Ibidem (l. 6) ἐπὶ Ζεῦγος ὀρικὸν ἀναβάς. Mireris paene ubique codices conspirare in forma ὀρικός, quamquam dubitari nequit quin unice Graecum sit ὀρεικός, ductum a radice ὀρε substantivi ὀρεύς. — Ibidem (l. 13) προπέμψας στρατιώτην, ψὶ χρῆν με εἰς Νίκαιαν ἐπεσθαι τῶν νεῶν ἄγοντα ἐπτὰ τοὺς ὅτι μὴ σφᾶς αὐτοὺς ἀπέδοντο, ἠδικηκότας. Perspicuitati officit virgula posita post ἀπέδοντο, quae aut (quod malim) delenda est, aut repetenda inter τοὺς et ὅτι. Passim haec inepta interpungendi ratio offenditur in editione Foersteriana.

Or. I § 67 (l. 21) τῶν τινα Ἀντισθένης μιμητῶν. Saepissime (v. c. p. 129, 14) ita scribit Libanius Herodoteum idiotismum sermoni Attico miscens. Idem facit c. a. Pausanias. — Post pauca (p. 116, 3) legitur ἀπεσκόπουν, ὅπη τὸ πρᾶγμα πεσεῖται, in quibus verbis nemo non agnosceret imitationem locorum Herodoteorum VII 163 καταδοκῆσοντα τὴν μάχην ἢ πεσέεται et 168 καταδοκέοντες — τὸν πόλεμον ἢ πεσέεται.

Or. I § 63 (p. 116, 10) ἐκαθήμεθ' οὖν ἐν μυροπωλείῳ. Receiptam oportuit ex codd. AP μυροπωλίῳ, forma poetarum testimoniis et analogia unice probabilis. Cf. ἀλεκτροπώλιον, ἀρτοπώλιον, ἐφθοπώλιον, ἰχθυοπώλιον, ταριχοπώλιον, ἄλοπώλιον, quaeque s. h. vv. adnotavi in *Lexico meo supplementario et dialectico*. Cf. etiam κλινοπώλιον et ὄψοπώλιον. Omnino autem diligens veterum imitator Libanius formas vere atticas et antiquas curiosius adhibuisse videtur quam ex Foersteriana editione efficeret. Persaepae enim in codicibus apparent, ubi peiores aliorum praetulit doctissimus editor.

Or. I § 73 (p. 119, 8) ἀλλὰ καὶ τοὺς μικροτάτους τῶν ἀγρῶν ἀβάτους ψοντό μοι ταῖς διαβολαῖς ἐργάσασθαι. Vellem recepisset Foerster correctionem suam ἐργάσασθαι, de qua nemo sanus dubitabit.

Or. I § 81 (p. 123, 5). Dele virgulam post ἡμεῖς. Cf. ad I § 66.

Or. I § 99 (p. 131, 20) ἀλλ' ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς πόλεως περὶ τὰς ὑπωρείας ἔκειτο συγκεκαλυμμένος. Vix dubito quin Libanius veterum exemplo, ut alibi solet, scripserit ἐγκεκαλυμμένος.

Or. I § 103 (p. 134, 2) καὶ καπνὸς οὔτοσί, τοῦ πυρὸς ἄγγελος, αἴρεται καὶ ὄραν ἕξεστιν. Num forte καπνὸς ἄγγελος πυρὸς est flosculus tragicus alicui poetae sublectus? Cf. Aesch. Sept. 82; Suppl. 180 D.

Or. I § 104 (p. 134, 8) ἰδρῦσθαι e cod. B pro ἰδρῦσθαι recte commendat editor, qui hoc et plurima alia similia librarium vitia potius in textu vellem quam in notis emendasset.

Or. I § 117 (p. 139, 16) τὸν τῆς Ἀσίας ὀφθαλμόν. Multo probabilior Foersteri coniectura est Αντιοχείας [A(NTIOX)EΙΑC pro ACIAC] quam altera πατρίδος.

Or. I § 119 (p. 140, 15) φέροντος πρὸς οὐρανὸν τὴν κνίσσαν. Codicis antiquissimi Chisiani prima manus κνίσαν testatur, ni fallor, genuinam formam antiquam κνίσαν.

Or. I § 137 (149, 5) ὃ τι δὲ ἦν τὸ δεινόν, ἀπαιτοῦντι τουτί [δὲ] οὐ προσέθηκε. Editor delevit δέ. Num forte τουτί δὴ?

Or. I § 147 (p. 150, 20) τὴν κεφαλὴν δὲ ἰλίγγων κατεχόντων, δόξης δὲ ἀεὶ τοῦ πεσεῖσθαι παρούσης, ὥστε ἐσπέρας ἡδομεν ἐπ' αὐτῷ τὴν Τύχην ἐν κέρδει τὸ μὴ πεπτωκέναι ποιούμενοι. Perdura prolepsis ἐπ' αὐτῷ = ἐπὶ τῷ μὴ πεπτωκέναι. Expectabam ὥστε ἐσπέρας ἡδομεν ἀπάσης aut ἐκάστοτε τὴν Τύχην κτέ.

Or. I § 145 (p. 152, 19) ἓνα τε τῶν κρατούντων τοῖς ἐκείνου γεγονέναι γράμμασι. Haec verba non intellego. Num sana?

Ibidem (l. 24) πῶς οὐκ ἂν ἐν δίκη τῆς ἐμῆς κριθείη τύχης; ἢ με πολλῆς τε καὶ βαρείας ἠλευθέρωσεν ἀνίας, ὡς τῆς αὐτῆς ἡμέρας τελευτῆν μὲν ἐμοί, πτωχείαν δὲ ἐκείνῳ τὴν ἐσχάτην οἰσούσης. Minus ambigue fortasse scripsit noster: ὡς τῆς αὐτῆς ἡμέρας (ταύτης vel αὐτῆς, scil. τῆς ἀνίας) τελευτῆν μὲν ἐμοί, κτέ.

Or. I § 147 (p. 153, 20). ἦν δέ τι καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τοῖς πολλοῖς (scil. Libanii adversariorum) θανάτου παρά γε σώφροσιν ἀνθρώποις δεινότερον τὸ πολλὰ κακὰ ἐπιδόντας εἶτα οὕτως ἀπελθεῖν (mori) ὧν ἓν τι καὶ τὸ τῶν αἰδοίων τοῦ μοιχοῦ λαβόμενον τῇ χειρὶ ἔρυψεν τὰ πάντα ἀμῆσαι. Ex ὡς quod L. habet pro ὧν M. Schmidium fecisse ὄσχου (quidni ὥσχου?) adnotat editor, quo sensu prorsus me latet. Hoc satis patet, unum ex Libanii inimicis moechum deprensus a marito mulieris membro privatum fuisse, quare vix dubito quin post verba ὧν ἓν τι καὶ τό excidisse huius mentionem, sive τὸν τῆς μοιχῆς ἄνδρα fuit sive aliud eiusdem modi.

Or. I § 148 (p. 154, 1). Τούτοις ἄξιον ἐκεῖνο προσθεῖναι σμικρόν τε καὶ οὐ σμικρόν· ὑμῶν μὲν γὰρ ἴσως τῶ μικρολογεῖσθαι δόξω, δηχθεῖς δὲ αὐτὸς τὴν ψυχὴν οἶδα καὶ ἐπὶ μεγάλῳ τοῦτο παθῶν. Neque Reiskii coniectura ταῦτὸ neque Foersteriana τοσοῦτο pro τοῦτο mihi placet, aperte enim τοῦτο παθῶν referendum ad Thucydidei exemplaris furtum, quod narraturus iam primis verbis tetigit. Sed nescio an corrigendum sit δηχθεῖς δὲ αὐτὸς τὴν ψυχὴν οἶδα, ὡς (pro καὶ, quod omisit L) ἐπὶ μεγάλῳ τοῦτο παθῶν.

Or. I § 159 (p. 158, 3). ὁ δὲ ὡς ἐνίκησε ταύτην τὴν νίκην, ἐγάννυτο ὁ κακοδαίμων, οὐ μὴν ἐμέ γε ἴσχυσε κτέ. Editor adnotat 'prius v in ἐγάννυτο eras. P'. Rectissime, ut arbitrator. Cf. Or. XI § 237 ἐγανώθης. — Vitiose deinde scriptum videtur ἐμέ γε ἴσχυσε. Vix enim sententiae satisfacit repetitum mente e superioribus νικᾶν, quia usus verbi ῥάπτειν (l. 5) suadet excidisse verbum ἐλεῖν (cf. ἔλοι l. 11) sive ἀνελεῖν.

Or. I § 159 (p. 158, 14) ἦτις ἡ ἀρχὴ τῷ τοῦτον ἀχθῆναι γένοιτο, κτέ. Num recte se habet verbum simplex pro εἰσαχθῆναι, cuius compositi sollempnis est usus in iudiciis? Mox § 162 init. recte scribitur οὔτος ἦν ὁ κάμῃ κελεύσας εἰσάγειν.

Or. I § 164 (p. 160, 12) λόγου δ' ἐν σοφῶν συνουσίαις οὐκ ἀποροῦνται. Cf. Arist. Thesm. 21 οἶδόν (θεῖόν v. Leeuwen?) τί πού 'στιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι, ubi schol. citat Aiacis Loeri Sophoclei fragmentum (12) σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίαι.

Or. I § 166 (p. 161, 7) πατήρ γινόμενος τῆς τιμῆς. Platonis exemplo passim Libanius substantivo πατήρ *auctoris* sensu utitur. Eidem § 169 et alibi saepe debet locutionem ἐστιάν (εὐωχεῖν) τοῖς λόγοις,

Or. I § 168 extr. (p. 162, 5) τοὺς δὲ οὐκ ἐρῶντας οὐδὲ ἐπίστασθαι. Nihil opus videtur Foersteri coniectura ἐφίεσθαι. Dictum est οὐδὲ ἐπίστασθαι, *ne cognoscere quidam*, eadem acrimonia, qua § 251 (p. 191, 9) legitur: ὁ δὲ οὐκ ἐβουλήθη με εἰδέναί.

Or. I § 169 (l. 15) ὁ δὲ τὸ διδασκάλων ἐσαγήνευεν ἔθνος. Herodoti et Platonis agnoscimus imitatore.

Or. I § 180 (p. 166, 10) καὶ ὁ μὲν εἶλκεν οὐ κατήγετο, τὸν λόγον, ἐν ὀλίγοις τοῖς ἀκροαταῖς φανούμενον. Bis deleatur virgula; semel § 200 (p. 173, 11) οὐδεὶς γὰρ ἦν ὃς οὐχ ὄθεν ταῦτα ἦν, ἠπίστατο. et § 233 οὐδ' ἂν εἰπεῖν ὄση μοι κατέσχε τὴν ψυχὴν, δυναίμην. Cf. supra ad § 66. Etiam Or. VIII § 10

(p. 388, 13) melius virgula carebunt verba καὶ ζημία δοκεῖ μὴ ὄσσοι πρότερον, ἐπιτάττειν ἔχειν οἰκέταις.

Or. I § 185 (p. 168, 3). *Necessaria videtur editoris coniectura ἐν ψ καὶ μά τε οὐ φορητὸν ὕδωρ τε πονηρὸν συνέλεξαν* (pro συλλέξαν) νόσον, quam in textum vellem recepisset.

Or. I § 194 (p. 170, 18). καὶ τοῦτο μὲν ἀντὶ τῶν εἰς τὸν ἔμὸν μὲν ἀνεπιὸν ἔνεκεν, αὐτοῦ δὲ κηδεστήν, ὃν ἐξέβαλε τῶν ὄντων, ὥστε εἶναι τὸ δεῖπνον ἐκείνῳ φακῆν, τοῦτο δὲ ἀντὶ τῆς ἐν ἀγρῷ τῆς γυναικὸς τελευτῆς κτέ. Foerster praefert Reiskii coniecturam ἔνεκεν delentis alteri, qua prius ἀντὶ cancellabat. Cur ipse similiter iudicem, causa est observatio, semper et ubique Libanium adhibere formam Atticam εἶνεκα (perraro ἔνεκα), nusquam dialecticam et Hellenisticam ἔνεκεν, quae res (partim certe) iam non latuit Libanii scholiastam ad Or. I § 13 (p. 243, 14 = Thom. mag. s. v. ἔνεκα p. 151, 4): ἔνεκα καὶ εἶνεκα Πλάτων Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ αἰεὶ ἔνεκα.

Or. I § 210 (p. 177, 2) τῶν μὲν οὐ πεινασάντων, τῆς δὲ οὐ κατακαυθείσης, τοῦ δὲ σχοινία διαφεύγοντος. Utrum forma sequior πεινασάντων pro πεινησάντων (cf. Lob. Phryn. 204) ipsi Libanio debeatur an librariis incertum arbitror, sed sine controversia scripsit διαφυγόντος, quod qui coniecit editor vellem recepisset.

Or. I § 211 extr. (p. 177, 10) πλείστα ἀνθρώπους εὖ ποιήσας τόνδε οἶδα τὸν χρόνον τῶν μὲν ἐν χρεῖα φαρμάκων ὄντων ἐπ' ἐμὲ καταφευγόντων, ἐμοῦ δὲ αὐτοῖς διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἰωμένου τὰς πληγὰς. Quae quaeso haec constructio est pro ἐμοῦ δὲ αὐτοῖς ἰωμένου διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τὰς πληγὰς, et quis non iure expectet αὐτοῖς ἰωμένου τὰς πληγὰς sine praepositione? Una omissa literula tantarum turbarum causa est: scripserat Libanius: ἐμοῦ δὲ αὐτοῖς <ι>δίᾳ τῶν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἰωμένου τὰς πληγὰς.

Or. I § 216 (p. 179, 1) καὶ ὄρων τὸ ζεύγος ὃ ἵππος ἔδεισε μικρὸν δὴ γενέσθαι σφίσι τῶν προσώπων τὸ μέσον, κτέ. Reiske μικρὸν <γάρ> δὴ melius sane coniecit quam ἔδει σμικρὸν δὴ. Num forte ἔδεισε <διὰ τὸ> μικρὸν δὴ κτέ.?

Or. I § 249 (p. 187, 18) ἀλλ', οἶμαι, τι προσεδόκησε. Haec non intellego. Num aliquid excidit?

Or. I § 243 (p. 189, 1) ἡμέραι τε ἅπασαι πικραί, νυξὶ δὲ χάριν ἥδειν τοῦ ὕπνου, φανεῖσα δὲ ἡμέρα τὸ κακὸν ἐκόμιζεν, κτέ. Malim <ἀν>εκόμιζεν.

Or. I § 247 (p. 190, 12). Rectissime Gasda. καὶ ταῖς πολ-

λαῖς δὴ ἡρώτων πρεσβείαις, εἰ τοῦτο ὡδε ἔχοι pro τὰς πολλὰς — πρεσβείας.

Or. I § 257 (p. 193, 17) προσπεσῶν ὕβριζε, μόνον οὐχ ἔλκων τὸν ἐξ ἐμοῦ. *Filium suum significare videtur*. Cf. § 268 extr.

Or. I § 262 (p. 195, 7). Ἀρχὴ πικρὰ τοῦ μεγίστην ἔχοντος τὴν γαστέρα, δι' ἀπάτης παρωξυμμένου. ἦν δὲ ἡ ἀπάτη, κυπαρίττοις μὲν ἐν τῇ Δάφνῃ σίδηρον ἐπενεγκεῖν ἐγνώκει, κτέ. *Facile sane post ἀπάτην excidere potuit αὕτη, quod inserendum coniecit Foerster, nec οὗτος pro ὅδε a Libanii usu alienum est, sed neque hiatus, quem evitare solet, coniecturae favet, neque exemplo caret in talibus omissum pronomen demonstrativum*. Cf. Or. V § 23 (p. 311, 12) ἡ δὲ δίκη, ἀμφορέα τις ὕδατος κομίσας καταχεῖ τῆς τοῦ παιδὸς κεφαλῆς, κτέ.

Or. I § 270 (p. 198, 9) καὶ γὰρ ἤγχετο καὶ εἴλκετο, καὶ φυλακαὶ καὶ ὕπνος νικώμενος, ἔκειτό τε τὸν πανδοκέα πριάμενος. *Coll. Aesch. Ag. 277 et 876 K., Foerster coniecit ὕπνω, sed ne sic quidem hunc locum intellego*.

Or. I § 272 (p. 199, 8) οὐκέτ' ἦν αὐτός. *Sine controversia deest articulus, sed quidni lenius corrigamus αὐτός quam ὁ αὐτός cum editore, ut saepius Libanio Cobet reddidit ἀνὴρ pro ἀνὴρ, ubi Foerster ὁ ἀνὴρ praetulit? Mox (l. 13) θυμῷ καταληφθεὶς hic probabilius coniecit pro καλυφθεὶς quam κρατηθεὶς, quod haud ita facile sic depravaretur*.

Or. I § 279 (p. 202, 11). ὁ δ' ἄρα (filius) ἦν ἐν Θράκῃ τε καὶ Θράκης πόλει τῇ τῶν ἄλλων πόλεων τρυφώσῃ τοῖς ἰδρώσι (Constantinopoli). κατηγοροῦν δὲ τῆς ὁδοῦ καὶ προδεδομένης ὕθλω φιλίας ὕβρεων τε κατακλυζομένης ρεύματι. *De coniectura sua ita edidit Foerster pro ὕπνω, quod mihi sanum videtur et interpretandum desidia, cui in urbe affluentis deliciis se dedisse videtur adulescens. Similiter verbo καθεύδειν noster usus est supra § 4 (p. 82, 1) τελοῦσα δὲ (mater mea) ἀργύριον τοῖς ἐπὶ τοῦ παιδεύειν οὐκ ἤδει χαλεπῆναι πρὸς καθεύδοντα παῖδα, φιλοῦσης εἶναι νομίζουσαι τὸ μηδαμῇ μηδαμῶς ἀνιάν τὸν ἑαυτῆς. — Secuntur haec: πονηρὰς μὲν καὶ ταῦτα δὲ (om. L.) τύχης ἔργα, ἐπειδὴ τῆς ἀπήνης ἐξέπεσεν, <ἢ insero cum Reiskio> περὶ τὸν πόδα Ζημία, χρηστής δὲ καὶ βελτίονος οἰκία τε τῶν Κιλικίων ἀδελφῶν ἀνεωγμένη τῷ πάθει πληθὸς τε ἰατρῶν, ἐκείνων εἰσαγόντων, περὶ τε τὴν κλίνην καθημένων οὐκ ἔώντων τι ποθεῖν εἰς ἴασιν λόγων τε ἐστίαματα. Sermo- num commemoratio melius quadrare videtur in ipsius Libanii*

quam in filii calamitatem, itaque vix dubito quin codices VL servarint veram lectionem ἐξέπεσον, quam coniectura reperit Morellus.

Oratio II πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας. Non hercle prorsus iniuria adversarios ita Libanium vocasse, concedent credo omnes qui orationem praegressam de vita sua, vanitatis plenissimam, perlegerint.

Or. II § 14 (p. 244, 3) καὶ τὸν δεῖνα φεύγειν ἠνάγκασα καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ τοὺς πολλοὺς κτέ. Pro Aegyptu ingeniosa et probabilis est Foersteri coniectura τῆ Διονύσου, i. e. Niceae, coll. p. 107, 8. Dolendum tamen tantum esse litterarum discrimen, ut in textum recipi nequeat.

Or. II § 20 (p. 245, 17) τοσοῦτον δὲ ἀπέχω ταύτης τῆς αἰτίας (scil. τοῦ βαρὺν εἶναι), ὥστ' οὐδὲ πρὸς τοὺς φοιτῶντας τοιοῦτος γεγένημαι, ἀλλ' ἡδονὴν τινα τὴν ἀπὸ τῆς ἡμερότητος καταμιγνύω τῷ πράγματι, δι' ἣν οὐδὲν δέομαι πληγῶν ἐκόντων ἅπαντα ποιοῦντων, ἐτέρους δὲ ἴσμεν μυρίας ῥάβδους ἀνηλωκότας, οἳ οὔτε τοσοῦτον ἐδυνήθησαν οὔτ' ἐκλήθησαν ὁ νῦν ἐγώ. Locus notabilis unde apparet rhetores vulgo non magis adolescentium quam ludorum magistros puerorum scapulis repercisse. Cf. Or. III § 15.

Or. II § 24 (p. 246, 23) ἃ δ' ἠγανάκτησα πολλάκις ὑπὲρ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους, ὅποτε ἀδικοῖντο ὑπὸ τοῦ θεάτρου, τὰ πολὺ διεστηκότα συναγόντων ταῖς βοαῖς, κτέ. Videtur igitur scholastica quaedam olim extitisse traditio, unde haec de Platone scribere potuit Libanius.

Or. II § 32 (p. 249, 4) νῦν δὲ διὰ πολλῶν μὲν ἐρήμων ἤξεις ἀγρῶν, οὓς τὸ πιέζεσθαι ταῖς εἰσπράξεσιν ἐκένωσε προστεθέντος ἐτέρου κακοῦ μείζονος, τῶν τὰ ἄντρα σφῶν αὐτῶν ἐμπεπληκότων, τῶν μέχρι τῶν ἱματίων σωφρόνων. ὅσοι δὲ καὶ μένουσιν ἐν ἀγροῖς, οὐδὲν δέονται κλειεῖν θύρας· οὐδεὶς γὰρ φόβος ἀπὸ ληστῶν τῷ γε οὐδὲν ἔχοντι. Tangi monachos non latuit ad h. l. scholiastam, nihil autem mirandum, etiam saeculo p. Chr. natum quarto multos vixisse homines frugi, quos monachorum sacerdotumque licentia et improbitas alienos redderent a religione Christiana.

Or. II § 34 (p. 249, 15). De civitatum graecarum senatibus agens scribit noster: ἀλλ' εἰσὶ τῶν πόλεων ἐν αἷς ὁ αὐτὸς εἰσπράττει, λούει καὶ πάλιν λούει (i. e. βαλανεύει). τί τοῦτο ἐστὶ τὸ αἶνιγμα; Iam crederes oratorem solvere aenigma,

sed minime solvit verbis sequentibus: λούει τε τῇ χορηγίᾳ τῶν ξύλων καὶ τὸν ἀμφορίσκον λαβῶν βαλανεύς ὁ λειτουργῶν γίνε-
ται. εἶθ' ὁ μὲν θερμόν, ὁ δὲ ψυχρόν [ὔδωρ, dele glossema cum
codd. BM] ἐζήτησε (ἐξήτησε Fabr.), τῷ δέ, οὐκ ἔνι γὰρ με-
ρισθῆναι, τὴν θατέρου φέρειν ὀργὴν ἀνάγκη. At, nisi fallor,
solutum erit aenigma, si correxerimus λούει τε καὶ πάλιν <οὐ>
λούει, scil. non ita ut decet, ut unicuique lavantium pro lubitu
praebeatur aut frigida aut calda.

Or. II § 35 (p. 250, 1) ἀλλ' οὐ παρ' ἡμῖν ταῦτα. μηδέ
γε, ᾧ Ζεῦ, γένοιτο (flosculus ni fallor Demosthenicus), ἀλλ' οὐ
τοῦτο δεῖ σκοπεῖν, οὗ ταῦτα οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ὅτι οὗ ταῦτα ἔστιν
ἔνι. καὶ μὴν αἷς μὲν τῶν βουλῶν ἢ γῆ πονηρά, τῷ μερέθει
τῶν φορτίων ἀπολώλασιν οὐδενὸς τῆς τοιαύτης ἐρώνητος γῆς
οὐδὲ ἄνωμένου, κτέ. Suspicor postulante sententia: τῷ μερέθει
τῶν φόρων (der Abgaben). Mox l. 10 pro εἰσπεσόντες
cum Cobeto requiro εἰσπαίσαντες, quae participia etiam alibi
confundi memini.

Or. II § 37 (p. 250, 21). Nescio an melior forma ῥιγῶν-
των pro ῥιγοῦντων sit vera lectio. Vid. vv. II.

Or. II § 55 (p. 256, 19) εἶτ' ἐκεῖνοι μὲν οὐδὲν ἀδικεῖν σοι
δοκοῦσι τῇ μεταβολῇ καὶ ταῖς τῶν πραγμάτων διορυ-
χαῖς. Ita scripsit rhetor recordatus loci Demosthenici XL 30
κακουργῆσαι καὶ διορῶσαι τὰ πράγματα.

Or. II § 70 (p. 261, 1). Receptam oportuit Reiskii cor-
rectionem "Ἐν μὲν τοῦτο τοσοῦτον <ὄν> ἔπειθε λέγειν, ἕτερον
δὲ οὐκ ἔλαττον et § 61 (p. 258, 15) non minus certam Cobeti
οἱ δὲ παρὰ (pro περι) τὰς τραπέζας ὑμῖν ἄδοντες νέοι κτέ.

Oratio III πρὸς τοὺς νέους περὶ τοῦ λόγου habita est a
Libanio propter discipulorum turbas, de quibus haec scribit in
oratione (I) de vita sua § 241 (p. 188, 7): ἔμοι δὲ γίνεταί τις
ἐτέρωθεν ταραχὴ τῆς ἐν τῷ ἑδασκαλείῳ νεότητος οὐ πάσης
ἐν τῇ τάξει μενούσης, ἀλλ' ἐν σωφρονούντι τῷ πλείονι μοίρας
τινὸς θρασυνομένης, τῷ λυπεῖν φιλοτιμουμένης <καὶ addiderim
cum Foerstero> ἐνδεικνυμένης. ὡς εἰ ἐθελήσουσι, καὶ πλεόν τι
δράσουσιν. (§ 242) ἔμοι δὲ μὴ ἀλγεῖν μὲν οὐκ ἦν, σιωπᾶν δὲ
ἠξίου, ἕως αὐτῶν ἀδικεῖν καταγνόντες ἦσαν ἐν τοῖς προτέροις
κτέ. Moneo, quia editor neglexit in orationis III praefatione
p. 263 sqq.

Or. III § 6 (p. 269, 22). Delendum fuerat cum Cobeto mani-
festum dittographema ὦν in his: ἰκανὸν μὲν καὶ τοῦτο πρὸς

ὄργην ἄνθρωπον ἀγαγεῖν καὶ ποιῆσαι σιωπᾶν, νέος χρήματα παρὰ τοῦ πατρὸς λαμβάνων, ὡς τῷ σοφιστῇ κομιῶν, [ῶν] τὰ μὲν εἰς πότους ἔτρεψε, τὰ δὲ εἰς κύβους, τὰ δὲ αἰδοίοις ἔδωκε θρασυτέροις ἔστιν οὐ τοῦ νόμου (paederastiam innui recte monet scholiasta).

Or. III § 11 (p. 271, 5) καλεῖν κελεύω τοὺς νέους ἐπ' ἀκρόασιν. δραμῶν ὁ παῖς τοῦτο ποιεῖ. οἱ δ' οὐ μιμοῦνται τὸν ἐκείνου δρόμον, ὃν ἔδει τῷ παρ' αὐτῶν καὶ νικᾶν, ἀλλ' οἱ μὲν ἐν ταῖς ψῆδαῖς μένουσιν, ἅς (an οἴας?) ἴσασιν ἅπαντες, οἱ δ' ἐν φλυαρίαις, οἱ δ' ἐν γέλωσι, τῆς δὲ ἐν τούτοις βραδυτήτος παρὰ τῶν ὁρῶντων κατηγορουμένης, εἴ ποτε καὶ γνοίεν εἰσελθεῖν κατὰ τὰς νύμφας βαδίζουσιν ἢ, τό γε ἀληθέστερον, κατὰ τοὺς ἐπὶ τῶν κάλων ἰόντας (= σχοινοβατοῦντας), πρὶν τε εἴσω θυρῶν εἶναι καὶ εἰσελθόντες, ὥστ' εἶναι τοῖς καθημένοις ἀγανακτεῖν οὕτω βλακεύοντας ἀναμένουσι νέους. *Aperite participio εἰσελθόντες locus non est, nec corrigi potest εἰσελθεῖν, quia verba (τε) καὶ εἰσελθεῖν post εἴσω θυρῶν εἶναι turpiter abundant.* Quare aut e glossemate ista nata esse existimandum, aut, quod probabilius iudico, scribendum: πρὶν τε εἴσω θυρῶν εἶναι καὶ εἰσελθεῖν εἰς * *, sive τὸ θέατρον (cf. § 14 διὰ τοῦ θεάτρου πορευθῆναι) sive τὰ βάθρα excidit.

Or. III § 19 (p. 273, 15) ἀλλ' οὐ ταυτὰ φασιν οἱ οὔπω τε γέροντες οὗτοι καὶ γέροντες, οἱ μὲν ἔτ' ὄντες ἐν τῷ συνδικεῖν, οἱ δὲ δι' ἐκείνων τῶν ἄθλων ἐπὶ τοὺς τῶν ἀρχῶν (θρόνους inseri vult Foerster apte sane) ἤκοντες, οὓς οὐδὲ μικρὸν ἐᾷ καθῆσθαι τῶν λεγομένων ἕκαστον. ὦν ἔστιν ἀκούειν βούωντων ὑπ' ἑμαυτοῦ μενεκῆσθαι. *Credere nequeo, quod adnotat editor, Reiskium pro ultimo verbo, quod sanissimum est, absque ullo sensu coniecisse κεννησθαι, nec dubito quin ea coniectura, quamquam falsa, pertineat ad verbum καθῆσθαι, quod tamen recte se habet usurpatum, ut saepius, desiderandi sensu.* Scilicet Reiske ad eam coniecturam compulsus fuisse videtur verbis sequentibus οὓς περιφανῶς καὶ αὐτοὺς ὑβρίζετε διὰ τῆς ὑμετέρας ἐν τῇ κινήσει τῇ ἐκείνων ἡσυχίας.

Or. III § 25 extr. (p. 275, 14) διὰ ταυτ' ἄρα προσήκει με εἶρεῖν; *Incredibile est Libanium, satis puro sermone uti solitum, tempus futurum pro praesenti usurpare potuisse.* Corrigatur igitur λέγειν. Cf. II. 19 et 20. — Facilius tolletur contrarius error mox § 32 (p. 277, 4) εἰ μὲν τι γένοιτο βέλτιον, μέγιστον δὲ ἡ τύχη, τοῖς πράγμασιν ἔσομαι· εἰ δ' ἄπερ νυνί, μένει, τοῖς αὐτοῖς δῆπου χρήσομαι κτέ. *mutato accentu scribendo*

μενεῖ. Infra § 35 (p. 278, 8) ex antiquissimo cod. Chisiano receperim ἐξεώσθης (pro sequiore forma ἐξώσθης), quod sine libris revocaverim I 128, 5; 488, 15 R.

Oratio IV περὶ τοῦ μὴ ληρεῖν. Quae in hac oratione inde a § 15 leguntur imitatio sunt invectivarum Demosthenis in Aeschinem in Oratione de Corona.

Or. IV § 22 (p. 294, 10) κἂν μὴ τὸ δοκοῦν σφίσι καταπραχθῆ καὶ ταχέως, ἐβρόντησαν. De minae clamore Libanius verbum βροντᾶν usurpavit ad exemplum Aristophanis Vesp. 624.

Or. IV § 28 (p. 296, 3). E libris VM recipienda videtur melior forma βαλλάντια pro βαλάντια et mox § 29 (l. 7) ex editionibus cum cod. N revocandum ὑγείας pro ὑγείας ut or. V § 31 (p. 313, 18) sine varietate legitur ὑγεία. — § 34 (p. 298, 4) textui inferenda fuerat certa Reiskii emendatio καθευδήσει pro καθευδήσοι.

Or. V (Ἄρτεμις) § 15 (p. 309, 12) τῆς θεοῦ (Dianae) τοίνυν χάρις τὰ νῦν γιγνόμενα, τὸ μένειν ἐν ταῖς ὕλαις (sc. θηρία), ἃ οὐκ ἦν ἐνεγκεῖν ἐπιόντα. Malim ἃ οὐκ <ἄν> ἦν κτέ.

Or. V § 19 (p. 310, 12) τῶν δὲ ἐκείνου (Herculis) τόξων ἀπέλαυσεν εἰς νίκην καὶ ὁ μετ' ἐκείνον ἐπὶ Ἴλιον ἦκων στρατός. εἰ δὲ μὴ ἦλθεν ἐκ Λήμνου Φιλοκτῆτης μετὰ τῶν τόξων Ἑρακλέους, μικρὰ ἂν ἦν τὰ τῶν ὀπλιτῶν. Pro altero δὲ expectatur potius γάρ. — § 29 (p. 313, 7) νεῷ τυπορῶν vitio legi videtur pro νεψ̄.

Or. V § 32 (p. 314, 3) θυόντων γὰρ αὐτῇ (Dianae) τῶν ἀνθρώπων ἀνθρώπους οἰομένων δεῖν μεγίστοις ἀντὶ μεγίστων τιμᾶν, μετέστησε τὸν νόμον, ἐπεὶ καὶ παρ' οἷς αἵματι τιμᾶται ἐπὶ τοιοῦτω, ζῶντι τιμᾶται αἵματι. Prorsus me latet quem sensum doctissimus editor his verbis eliciat, inserta de suo virgula post τοιοῦτω. Procul dubio corrupta sunt, nec prorsus mihi satisfacit Gasdae coniectura τιμᾶται ἔτι τῷ τῶν ζῶντων τιμᾶται αἵματι. Vide num sufficiat ἐπεὶ καὶ παρ' οἷς αἵματι τιμᾶται <οὐκ>έτι τοιοῦτω [ζῶντι] τιμᾶται αἵματι, ut ζῶντι glossatoris esse credamus? Verte: *quandoquidem etiam ubi Diana sanguine honoratur non amplius huiusmodi* (i. e. humano) *honoratur sanguine* (sed bestiarum). Cf. § 34 extr. οὐ τοιοῦτοις.

Or. V § 37 (p. 315, 6) Οἰνεύς, ὃς θυσίας αὐτῇ (Dianam) ἀποστερήσας τινὸς ἔστεινεν ἐπὶ τοῖς δένδροις τοῖς ἑαυτοῦ κει-

μένοις ἡ τ τ ω μένων τῶν ρίζων· συὸς ἐνὸς ἐμβολῆς. Imo vero ἡ τ τ η μένων, nam priusquam iacerent arbores, earum radices apro evulsae fuerant, ut arbitror.

Or. V § 38 (p. 316, 5) οὐ δὴ καὶ φιλανθρωπίαν κατέμιξεν ἢ θεὸς μετενεγκούσα τὸ ξίφος ἀπὸ τῆς κόρης ἐπ' ἔλαφον, καὶ ἢ μὲν ἠφάνιστο, ἢ κόρη; ἢ δὲ ἦν ἐν χερσίν, ἢ ἔλαφος. Utrum otiosa eperexegemata ἢ κόρη et ἢ ἔλαφος ipsi scriptori an magistellis debeantur ambigo.

Or. V § 53 (p. 320, 15) Ἄλλ' ἰδοὺ νῦν γε ἀποδεδώκαμεν. Saepius sic Libanius absolute adhibet verbum ἀποδιδόναι, omisso τὸ χρέος sive τὴν ὑπόσχεσιν, v. c. Or. I § 112 (p. 137, 8) ἐγὼ δὲ ὡς μὲν οὐκ ὑπεσχήμεν, οὐκ ἐξηνούμεν, ἔφην δὲ ἀποδώσειν, εἴ μου οἴκοθεν ἐξελθῶν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ δέχοιτο τὸν πόνον. Orponitur verbo ὀφείλειν Or. IX § 3 βέλτιον γὰρ ἀποδόντας τελευτᾶν τὸν βίον ἢ ὀφείλοντας. — Similis est Or. XI clausula: ἐκτέλισταί μοι τὸ — χρέος κτέ.

Or. VI (περὶ ἀπληστίας) § 11 (p. 357, 17) μακαρίζοντος δὲ αὐτὸν ποτε ἀνδρὸς ἐτέρου τὰ αἰπὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, δι' ἣν αὐτῷ πλοῦτος εἷς μέγας ἐκ πολλῶν ἀθροισθείη κτέ. Editor 'εἷς μέγας in dubitationem vocavit Sintenis'. In posteriorē vocabulo non haereo, sed εἷς absurdum et procul dubio delendum. Fortasse librarius aliquis errore dederat EIC (ἐκ) ΜΕΓΑΣ EIC ΠΟΛΛΩΝ, oblitus delere prius ἐκ, alius autem legit EIC (εἷς), quod ita venit in textum.

Or. VII § 10 (p. 375, 17) οἱ δὲ καὶ τεμένη τε καὶ νεῦς κτήματα ἑαυτῶν ἐποίησαντο, εἶτα μάλα εὐχερῶς ἐκρίψαντες τὰ ἔδη ζύλων, οἱ δὲ ἀχύρων τοὺς νεῦς ἐνέπλησαν, οἱ δὲ αὖ ἀνδρειότεροι καὶ καθελόντες ὤκησαν (Reiske ὠκ(οδόμ)ησαν melius, ni fallor, quam ὠκισαν, quod de urbe dici solet) τῶν ἐκεῖθεν λίθων πεποιημένας. Locus memorabilis de Christianorum saeculo quarto *vandalismo*.

Or. XI (Antiochicus) eleganter scripta et propter argumentum quantivis pretii.

§ 22 (p. 443, 19) ὄρη δὲ ἡμῖν τὰ μὲν ἐν τῇ χώρᾳ, τὰ δ' αὖ περὶ τὴν χώραν, τὰ μὲν τὴν πεδιάδα τέμνοντα, τὰ δ' εὐρέα τὴν εἴσοδον, τὰ δὲ πρὸς τοῖς τέρμασι περικλείοντα. Adnotat editor: τὰ — εἴσοδον inserui ex A² (εὐ et α in εὐρέα rasuram passa sunt) P² (partim in rasura sex litterarum antecedentium μνοντα, partim in marg.) UI in quo tamen puncta superposita

sunt, om. reliqui libri edd.' Multi igitur codices omittunt, unus delet, nullus habet a manu prima, itaque perexigua est traditae scripturae auctoritas. Accedit ipsius additamenti obscuritas, quod, licet eius originem expedire nequeam, equidem textui denuo exturbare non dubitaverim.

Or. XI § 34—§ 39. Quae Libanius de praestantia situs urbis, ut Antiochiae, neque in ipso litore neque procul a mari condita disputat, partim in mentem revocant similia argumenta usurpata a Platone in Republica, ubi agit de civitate sua condenda. — § 36 (p. 448, 14) πρῶτον μὲν τοῖνον ἐπικλύσεις ὀπόσας ἐργάζεται θάλασσα, τὰς κάτω κειμένας ἀνάγκη φοβείσθαι καὶ τῷ τῶν καλῶ φθέντων παραδείγματι τὸ θαρρεῖν ἀφηρηῆσθαι. Quamquam expectabam potius τῶν κατακλυσθέντων, codicum scripturam sollicitare non ausim.

Or. XI § 51 (p. 453, 4) Διὸς ἱερὸν ἐν τῇ πόλει Νεμείου προσειπῶν et (8) μετονομάζουσι τὸν Νέμειον (νέμιον UBCa) Ἐπικάρπιον. Acu rem tetigit olim Morellus, cuius correctiones Νομίου et Νόμιον in textum recipere non dubitaverim.

Or. XI § 64 (p. 457, 6) ὃν γὰρ μέγιστον ἄγουσι θεὸν Πέρσαι τὸν Ἥλιον καὶ σατραπείας ὑπ' αὐτῷ Περσίδι φωνῇ (vid. ingeniosam Foersteri coniecturam), οὗτος, ἐπειδὴ τὸν Καμβύσην ὕπνος ἔλαβεν, ἐπὶ τῷ πρώτῳ (scil. ὕπνῳ) στὰς ὑπὲρ κεφαλῆς ἐν ὄνειρασιν αὐτῷ διελέγετο κτέ. Cf. Ar. Vespr. 31:

ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ Πυκνὴ
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα, κτέ.

ubi sine causa Meineke πρῶτον proposuit. Philostr. vit. Apollonii II 37 ἂν μὲν γὰρ ἔψος ἦ καὶ τοῦ περὶ τὸν ὄρθρον ὕπνου, ζυμβάλλονται αὐτὴν ὡς ὑγιῶς μαντευομένης τῆς ψυχῆς, εἰ δ' ἄμφι πρῶτον ὕπνον ἢ μέσας νύκτας, ὅτι βεβύθισται τε καὶ ζυντεθόλωται ἔτι ὑπὸ τοῦ οἴνου, παραιτοῦνται τὴν ὑπόκρισιν σοφοὶ ὄντες. Unde vides non similiter omnes coniectores hac de re iudicasse. Absurde apud nostrum Morellus ἐπὶ τόπῳ πρώτῳ scribendum esse coniecit.

Or. XI § 86 (p. 464, 19) ὃ δὲ εἰς μέσην καταποτῶμενος (U καταπετόμενος, BMCa καταπτάμενος) τὴν φλόγα ἀνελόμενος τὰ μηρία γέμοντα πυρὸς ἀπέφερε. Receiptam oportuit certam Cobeti emendationem καταπτόμενος.

Or. XI § 95 (p. 467, 10) ὡς δὲ ἦκε παρὰ τὸ δένδρον, ὃ πρότερον ἦν ἢ παρθένος. In codd. MCa vox παρθένος caret

articulo, qui tamen nescio an recte ab editore servatus sit, quia ἡ παρθένος = Δάφνη.

Or. XI § 99 (p. 468, 11) καὶ πάντα ἦν ἡ Δάφνη Σελεύκω. Passim ita veteres praesertim Herodotus.

Or. XI § 100 (p. 469, 1) οὐ γὰρ εἰς τρυφήν ἄρα τὴν ἡμετέραν ᾤκισεν (Seleucus), ἀλλ' εἰς ἐτέρων πόλεων ἀφορμῆν, ὥστε ἀντὶ τῶν σταθμῶν αἱ πόλεις τοῖς ὁδοιπόροις ἔστησαν. Insolenter ita pro κατέστησαν, quod exhibent 'BM et in marg. Mo² et ex ἔστησαν corr. I²'.

Or. XI § 102 (l. 15 sqq.). Nota parison et paromoeon et homoeosteleuton in verbis: ἔξεστι μὲν ἐπιόντι Φοινίκην τὰς ἐκείνου πόλεις ὄρᾶν, ἔξεστι δὲ ἐπιόντι Συρίαν ταυτηνὶ τὰς ἐκείνου καὶ πλείους καὶ μείζους ὄρᾶν.

Or. XI § 108 (p. 471, 12) τούτῳ δὲ καὶ αὐτῷ τὰ μὲν ὄπλα ἡσύχάζεν οὐκ οὕσης ἀνάγκης, θαῦμα δέ τι συνέβαινε τῆς ἄκρας εὐφημίας τῇ πόλει. Ambigue dictum, ita enim ad οὐκ οὕσης ἀνάγκης praene cogimur contra sententiam mente supplere ἡσύχάζειν, quare nescio an rhetor scripserit οὐκ οὕσης <κινεῖν> ἀνάγκης.

Or. XI § 112 (p. 472, 15) μηχανῶνται τοιόνδε τι· ἔφασαν βούλεσθαι κατ' ἴχνος τῶν αὐτόθι θεῶν δημιουργῆσαι τύπους. τῶν δὲ ἐφέντων, φιλοπόνως νύκτα καὶ ἡμέραν ἔξεον, οἱ δ' ἱερεῖς <νυκτὸς> ἀνεπαύοντο, τοῖς δημιουργοῖς δὲ πρὸς τοσοῦτον διηκριβῶθη τὸ τῆς μιμήσεως, ὥστε τὰ μὲν ἀνασπάσαντες, τὰ δὲ ἀντικαταστήσαντες ἐνέβαινον εἰς τὰς ναῦς ἐν ὀφθαλμοῖς Κυπρίων, τὰ παλαιὰ μὲν ὡς νεουργὰ φερόμενοι, τὰ δὲ ἄρτι δεξάμενα τὴν τέχνην ἐν τῇ δόξῃ τῶν ἀρχαίων ἀφέντες. Sic demum, inserto mecum νυκτὸς sive νύκτωρ, fraus intellegitur. Nova enim deorum signa pro antiquis non nisi clam sacerdotibus substitui poterant, qui non *interdiu et nocte*, sed *sola nocte*, opinor, dormiebant.

Or. XI § 131 (p. 480, 1) αἱ μὲν γάρ, ὡςπερ στρατιῶται γεγηρακότες, τὰ παλαιὰ σφῶν αὐτῶν ἄδουσαι <πόλεις> τοῖς παροῦσι στένουσιν, ἡμῖν δὲ ἐφάμιλλα τοῖς ἄδομένοις τὰ ὀρώμενα. καὶ οὐ διηγήσασθαι μᾶλλον ἔστιν ἢ δεῖξαι. Quia in prope antecedentibus non fit de *urbibus* mentio, de meo, ut locus integer esset, addidi πόλεις. — § 130 (p. 479, 12) pro δι' ἴσου rectius Cobet ἔξ ἴσου quam Reiske δι' ἴσων restituit. Non facio cum eodem (Cobeto) § 154 (p. 488, 1) ἀστειοσύνη, quae forma licet vix alibi hodie occurrens analogiae legibus non repugnat, in di-

καιοσύνη refringente. Omnino cf. § 270 (p. 534, 14 sq.), ubi laudatur Antiochenorum ἀστειότης.

Or. XI § 193 (p. 502, 21) καὶ γὰρ οὖν οἷς μὲν ὑπῆρξε προσθεῖναι [sc. τι τῆ πόλει], καθάπερ οἱ τοῖς θεοῖς μέγιστα ἀνάψαντες (exemplo Homeri Od. γ 274) ἀναθήματα, σὺν εὐφροσύνη τὸν ὑπόλοιπον ζῶσι χρόνον ἔχοντες ἐν ταῖς συνουσίαις ὅ τι κάλλιστον ἑαυτῶν διηγοῦνται, μᾶλλον δὲ πάντα λέγειν ἔχοντες, ἃ λαμπρύνειν πέφυκεν ἄνθρωπον, τὰ ἄλλα σιγῶντες ἐνὶ τούτῳ φιλοτιμοῦνται θαρροῦντες, ὡς οὔποτε αὐτοῦς λήθη καταλήψεται τῶν ἔργων αὐτοῖς ἐν τῷ καλλίστῳ τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον ἐστηκότων. Aliis nescio, sed mihi certo certius videtur Libanium scripsisse ὅ τι κάλλιστον ἑαυτῶν δὴ ἡγοῦνται, *quod suorum facinorum pulcherrimum existimant*¹.

Or. XI § 194 (p. 503, 15) pro ἑταιρίας probaverim formam genuinam atticam ἑταιρείας servatam in codd. BMMo et e correctione in I, nec minus recte § 250 (p. 525, 12) καθαριότητα exhibent codd. BMCa (καθαριότατον Mo), item p. 489, 1 ἀνδρείαν (MBMoCa et corr. P²) pro ἀνδρίαν, et sine libris p. 527, 12 scripserim καλωδίων pro καλωδίων et p. 509, 14 γῆδιον pro γῆδιον et p. 515, 11 διολισθάνει pro διολισθαίνει. Mireris doctum editorem in edendis scriptis diligentis Atticorum lectoris et imitatoris saepe constanter praetulisse eas formas quibus faecem Graeculorum usam esse constat. Portenti autem instar est quod legitur § 203 (p. 507, 3) ταῖν πόλεων pro τοῖν πολέοιν. Vid. vv. ll. Non hic tantum sed etiam alibi in Libanii codicibus apparet articuli dualis forma communis, quam nemo, opinor, librarius de suo pro ταῖν invecturus fuisset, neque alienus sum a sententia saepissime contra τοῖν ab istis in ταῖν mutatum esse.

Or. XI § 203 (p. 506, 17) Καὶ τὸ μὲν [ἀπὸ del. Gasda] τῆς ἀρχαίας <πόλεως> σχῆμα τοιοῦτον. τὴν δὲ νέαν πόλιν ἢ νήσος . . . ὑπεδέξατο. Addi sane potuit πόλεως, quod de suo inseruit Foerster, sed num prorsus necessaria sit ea correctio dubito. Mox § 208 (p. 509, 3) καὶ τὸ μὲν ὕδωρ δύο ποιεῖ τὴν ἡμετέραν, ἐκεῖναι δὲ (scil. quinque pontes in fluvio) αὐτὴν οὐκ ἔωσιν εἶναι δύο, παραζευγῦσαι τὴν δευτέραν τῇ πρεσβυτέρᾳ, καθάπερ πῶλον μητρί. Vix mihi satisfacit δευτέραν, pro quo etiam propter comparationem expectatur νεωτέραν. Cf. νέαν ll. 1 et 9.

¹ Eidem errori debetur verbum διατρεμεῖν, nusquam alibi occurrens quam in Arriani Periplo Ponti Euxini cap. 6, ubi legendum καὶ δὴ ἀτρεμῆσαι pro καὶ διατρεμῆσαι.

Or. XI § 228 (p. 516, 11). Καὶ δὴ σκοπῶμεν, ὡς τετραπλασία τῆς νῦν οὔσης ἦν ἂν ἡ πόλις, εἰ μὴ τρισὶν ἤδη πρότερον καιρίοις ἐβέβλητο. Num necessaria sit haec quoque editoris coniectura pro καιροῖς dubito.

Or. XI § 233 (p. 518, 18) πάντα δὲ λόγον νικᾷ. Cf. Soph. O. C. 1222 τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον.

Or. XI § 238 (p. 521, 2) τοιαῦτα δὲ ὄντα ἃ διεξήλθον οὐ τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους ἐν τῇ βραχύτητι τῶν μετεिल्φῶτων τοῦ κάλλους ἀπολλύναι τὸ θαῦμα, οἶον οὐ πέντε μὲν οἰκίαι, κῆποι δὲ ἑπτὰ, κυπάριττοι δὲ τριακόσται, λουτρὰ δὲ τρία, ἀλλὰ καλὰ μὲν, ὡς οὐδὲν ἄλλοθι, πλείω δὲ ἢ καλλίω τὰ πάντα. Negatio ante πέντε supra quam dici potest absurda est. Corrige sodes: οἶον οὐ (scil. εἰσίν) πέντε μὲν οἰκίαι, κτέ.

Or. XI § 254 (p. 527, 3) αἱ πόλεις, ὅσας ἴσμεν ἐπὶ πλούτῳ μάλιστα (μέγιστον scripsisset Atticus) φρονούσας, ἓνα στοῖχον τῶν ὠνίων δεικνύουσι, τὸν τῶν οἰκημάτων προκείμενον, ἐν δὲ τοῖς μέσοις τῶν κίωνων ἐργάζεται οὐδεὶς, παρ' ἡμῖν δὲ καὶ ἀνταῦτα πωλητήρια, ὥστε ἐκάστου [μικροῦ] τῶν οἰκημάτων τιπρόσωπον ἐργαστήριον, ἀντίπυργοι (*armaria* sec. Reiskium. Cf. quae in *lexico* meo *suppletorio et dialectico* p. 713 notavi s. ἦ. πυργίς) ξύλινοι καὶ ῥῶπες εἰς σκέπην, καὶ τόπος οὐδεὶς ψιλὸς χειροτεχνήματος, ἀλλὰ κἂν μικροῦ τις λάβηται κρασπέδου, παραρῆμα τοῦτο ἀκεστήριον ἢ τι παραπλήσιον, καὶ ἔχονται δὴ τῶν τόπων οἶον καλωδίων (l. καλωδίων), ὥσπερ Ὀδυσσεὺς τοῦ ἐρινεοῦ. Meo Marte delevi prius μικροῦ quod h. l. ineptum procul dubio pedem intulit e sequentibus (l. 10), ubi est necessarium. Quid sibi velit (l. 6) Sintenisii coniectura ἐργαστήριον οὐδενός, prorsus me latet.

Sequentium orationum editionem, quam ut vir celeberrimus feliciter ad finem perducatur ex animi sententia opto, recensere similiter, si deus vitam mihi dederit, perrecturus sum.

Traiecti ad Rhenum.

H. van Herwerden.